

KEMENES GÉFIN LÁSZLÓ

Maté és Lajos-Ferdinánd a helgolandi strandon

A tenger ma nyugodt, dagály van, apály van, szépen süt a hold

Mennek-jönnek szembe egymással, két olyan szellemalak-féle, az egyik behajolva a szélbe hátán összekulcsolt kézzel, a másik hadonászva olykor üstökét vakarva

ARNOLD: Jó estét, jó estét, maga furcsa idegen

CÉLINE: Mit jóestézik itt nekem ... mért, maga nem idegen? talán bizony valami zsernyák, netán címzetes lelkész, ami egyre megy... minek az a pofaszakáll, mit koslat itt utánam... dán? svéd? de ha a filhallásom nem csal, akkor egyik sem

ARNOLD: Nem nem, egyik sem, valóban, hallgatom csak én tenger korholását, kavicsok csörögését, ahogy hullámok vetik oda a fönyyre, és fáj, hogy az igazi múltat, szent hagyományainkat, a hitet eltemeti a hitetlenség zúzaléka

CÉLINE: Dehogy, dehogy ... marhaság ... téves az infó... rosszul veszi a lapot, apuskám... sok a könyvtár, a régi papír, túl sok van megőrizve... nézze, ott az a Sartre... a Mauriac... a Gide... az a grafomán Proust... jaj az ízületem... a gyulladásom... e g y i k nagyobb segg, mint a másik ... de bezzeg a Montaigne, a Rabelais, azokra senki rá se ránt... Zolára sem... Racine kell nekik, a hülye anyjukat

ARNOLD: De hát azért engedje meg, Shakespeare, Milton, Chaucer, mind kiszórni a progresszív hajóból, és hát az antik mesterek, Szophoklész, ő is az Égei-tengernél hallgatta eme tengerdörgést, de akkor ott a mélyben zöngött az isteni basszus Apollón, Mnemoszüné leányai a helyükön valának, és a Központ a Logosz a *harmonia mundi*

CÉLINE: Most meg csak a *mundér*, igaz-e?... én aztán bezupáltam... Flandriába, hova máshova, 70%-os hadirokkantként ért meg az obsit... a Claudelt, az Eluard-t nem láttam se Ypres-nél, se a Somme-nál... volt a tiszteletes úr valaha szanitéc? én doki is, aztán Clichyben... annyi szimulánst, te jó isten ... de fizetni?... és akkor az *Utazás*... mármint az enyém, azért se osztottak tisztike-

resztet, gondolhatja... a valóságos migrációimról majd máskor... megvan! maga ánglius! akkor azért könnyebb... nem az a Jacquespere, hanem a Hardy, a Lawrence... azok igen... nem francúz svihákok, szélhámosok... mert központ, logosz sehol ónáluk... sehol otthon, sehol háztűz... csak ilyen peremvidéken kószálni naplemente után... mint mi is... senki földjén... oké, nekem nyolc... de hogy maga is?

ARNOLD: Igen, magam is, és miért mondja, hogy én tiszteletes? Nekem sem volt, higgye el, Rugbyban atyám ökle alatt, meg Keats árnya, Tennyson Browning ott mellettem, hogyan mászni ki, mondja, csak egy új póthittel a hittelenségben, a k k o r , amikor megrongálódott a tiszta hagyomány hajója, ki őrzi mégis, ha nem a költő, nem lángoszlop, nem törvényhozó, de mentőszigony mégis a kézben, européer, a szent hajó zátonyra futott, korcs ivadékok marakodnak a koncon, mintha ott, valahol Áfrikában lenne, vízilovak közt, olifántok...

CÉLINE: Bezony, azok is szeginek, ormányeltömésben a parton... látam, voltam én arrafelé... tuskótappancsok meg zsupsz! földobva szépen ... kavics csörgött ott is... de hogy mindenki hitt vóna? Platón? Tökély? Örök fogalmak? Honnét szopta a balfék, tanácsadó akart vón lenni Szirakúzában... Az az Epikúr csak jobban kúrta, nem?... az érzékek egyedül, szólt Lucréc... vagy Lucullus... Maga mégis nem zsaru? Interpol? Mert én Dániában ültem ám a sitten ... ki nem hitt akkortájt a Führerben, kérdem én? vagy ez Svédia erre?

ARNOLD: Igen, lehetne, de a maga szerencséje, hogy ez itt teuton felségterület, és maga is verte a tamtamot, az a vérfürdő nem volt bagatell, nincs földi vezér és tán égi rend sincsen már, eltemette a kavicsos sodrás, csak a szeretet tart meg egyedül a lélek szurokfekete bugyrában, hiszen úgyis meghalunk mindnyájan, rossz helyen, téves csatatéren, nézze, elmaradott bugris hadak ütköznek az éjszaka mélyén, szeressük egymást kollektíve is, privátim is, egyéb nem maradt a kánai (kínai?) menyegzőből, a maga komenista vagy milyen kiáltozásából...

CÉLINE: Oké, oké, az éjszaka mélyén, köszi, de mi maga? népnevelő? prédikál, elsózna valami ócska elvont portékát... de nem, ide hallgasson, ott volt Kamerunban ... az a hadnagy haverom... húszéves továbbszolgálatot vállalt abban a trópusi pokolban... csak azért, hogy alig ismert kiskorú unokahúgát tisztességben fölneveltesse „odahaza”, a búsban... érti maga ezt?... nem érti... én sem értem ... csak annyit esetleg, hogy nálam se privát nem gondolni, se kollektív... mit ... ahol már egyik sincs külön-külön... bebújni magába a szeretett testbe... a húsba... nyista semmi a húson kívül, a nemgondolt megfoghatóba... rátenni a kezét, de nem csak rátenni... becézni-puszilni új nyelvvel... új nyelven... a kis hadnagy nyelvén... ezen a nyelven írni az ideák ellen... aztán úgyis eljön a maga bugris serege... bekapálnak... tengerről a szél... a macskám se szagol utánam...

ARNOLD: Rendben, maga is csak mondja, mondja, a felét sem hiszi el, a másik fele meg zagyvaság, ne vitatkozzunk, az ott már az én vitorlásom, a magáé is horgonyt vet nemsokára, nincs más, igen, feltámad a szél, ez a harmónia

Egymásnak hátat fordítva elindulnak ellenkező irányban, a holdat felhő fedi el, besötétedik

Szentendre, 2011. május 20–26.

Underground sízés, 2004, NIPAF fesztivál, Nagano, Japán. Fotó: Juhász Zsuzsanna

